

**Výkladové stanovisko č. 5
ze zasedání expertní pracovní skupiny pro insolvenční právo ze dne 22. února 2011**

k odměně insolvenčního správce při řešení úpadku reorganizací

Odměnu insolvenčního správce při reorganizaci stanovenou podle ustanovení § 2 vyhlášky č. 313/2007 Sb., lze podle § 38 odst. 3 insolvenčního zákona přiměřeně snížit s přihlédnutím k předpokládané délce doby, rozsahu a náročnosti vykonávané činnosti insolvenčního správce v reorganizaci, a to zejména v případech, kdy celkový obrat podle zvláštního předpisu za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu u dlužníka nedosáhl alespoň 100.000.000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Podle ustanovení § 316 odst. 4 insolvenčního zákona je reorganizace přípustná u dlužníka, jehož celkový obrat podle zvláštního předpisu za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu dosáhl alespoň 100.000.000,- Kč, nebo zaměstnává-li dlužník nejméně 100 zaměstnanců v pracovním poměru.

Patrně pouze z tohoto zákonného ustanovení se vycházelo při stanovení výše odměny insolvenčního správce při reorganizaci ve vyhlášce č. 313/2007 Sb., neboť § 2 citované vyhlášky odvozuje odměnu insolvenčního správce právě od výše obratu dlužníka. Za každý započatý měsíc po rozhodnutí o povolení reorganizace náleží tak insolvenčnímu správci odměna, jejíž výše je závislá na obratu za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu. Podle tohoto ustanovení náleží insolvenčnímu správci odměna minimálně ve výši 83.000,- Kč měsíčně, a to pokud dvanáctinásobek průměrného měsíčního obratu dlužníka za poslední účetní období nepřesáhl 250 mil. Kč.

Výše uvedená úprava zcela opomíjí, že insolvenční zákon v ustanovení § 316 odst. 5 umožňuje řešit úpadek reorganizací (po splnění tam vyjmenovaných předpokladů) i podnikatelskému subjektu, který ani jednu podmínku předepsaných v ustanovení § 316

odst. 4 insolvenčního zákona nespĺňuje; reorganizace není pojmově vyloučena ani u malé obchodní společnosti s několika zaměstnanci nebo dokonce u živnostníka.

Dojde-li k povolení reorganizace u takového subjektu, je prostá aplikace ustanovení § 2 vyhlášky č. 313/2007 Sb., problematická, neboť přiznání předepsané „minimální odměny“ insolvenčnímu správci by v mnoha případech znamenalo nepřekonatelnou překážku pro reorganizaci dlužníka.

Za popsaného stavu je zcela na místě aplikovat ustanovení § 38 odst. 3 insolvenčního zákona a odměnu, jež náleží insolvenčnímu správci podle § 2 citované vyhlášky, přiměřeně snížit, když důvodem ke snížení odměny bude menší rozsah a nižší náročnost činnosti insolvenčního správce v „malé“ reorganizaci.

Není vyloučeno, aby se insolvenční soud ve svých úvahách při snižování odměny přiblížil až k odměně insolvenčního správce stanovené v § 3 citované vyhlášky pro případ řešení úpadku dlužníka oddlužením, bude-li reorganizace malého dlužníka založena na obdobných principech.